

خداوند خدای خود را با تمامی دل و با تمامی جان و با تمامی فکر خود محبت نما.

(تثنیه ۶ : ۵ و متی ۲۲ : ۳۷)

مردم در زندگی خود به این سو و آن سو می‌دوند و تلاش می‌کنند تا با عرق جبین لقمه نانی تهیه کنند (پیدایش ۳ : ۱۹). آنها تولید مثل می‌کنند و در جستجوی شادی و آرامش‌اند. ولی به فکر خدا نیستند و او در برنامه روزانه‌شان جایی ندارد.

بعضی افراد از خالقِ قادر مطلق می‌ترسند؛ آنان از کارهای بد خود پشیمان، از خشم خدای قدوس ترسان و از روز داوری هراسانند. آنان نماز می‌خوانند، روزه می‌گیرند، صدقه می‌دهند، به زیارت می‌روند و در راه الله می‌جنگند تا او را خشنود سازند. آنها هنوز پی نبرده‌اند که کارهای نیک‌شان نمی‌تواند از جهنم نجات‌شان دهد. حتی دیوها نیز به وحدانیت خدا اعتقاد دارند و می‌لرزند (رساله یعقوب ۲ : ۱۹).

عده‌قلیلی از جویندگان حقیقت، مانند گل آفتاب گردان پدیدار می‌شوند که به آهستگی می‌چرخد تا از صبح تا شب، رو به آفتاب قرار گیرد و اشعه خورشید را جذب نموده رشد کند، برسد و ثمر بسیار بدهد. هر که بی‌درنگ به سوی خدای خویش روی کند، اشعه محبت او را جذب نموده از وی نیروی روحانی دریافت می‌کند و میوه جاویدان به بار خواهد آورد.

شما چه نوع شخصی هستید؟ روزی چند دقیقه درباره خدای خویش فکر می‌کنید و او را خدمت می‌نمایید؟ به یاد آورید که در مورد محبت الهی چه نوشته شده است: «اگر به زبانهای آدمیان و فرشتگان سخن گویم، ولی محبت نداشته باشم، زنگی پُر صدا و سنجی پُر هیاهو بیش نیستم. اگر قدرت نبوت داشته باشم و بتوانم جمله اسرار و معارف را درک کنم، و اگر چنان ایمانی داشته باشم که بتوانم کوهها را جا به جا کنم، اما محبت نداشته باشم، هیچم» (اول قرن‌تین ۱۳ : ۱-۲).

مهم‌ترین فرمان کتاب مقدسِ تورات این است که خداوند خدای خود را با تمامی دل، با تمامی جان و با تمامی نیرو محبت کنید. ما باید خود را تفتیش کنیم: آیا حقیقتاً خدا را دوست می‌داریم؟ آیا او را با تمامی دل، با تمامی جان و با تمامی نیرو محبت می‌کنیم؟

کسی که در باره این فرمان تفکر نماید و درستکار باشد، خود را فروتن ساخته و شکسته خواهد شد، زیرا

او پی خواهد برد که از محبت خداوند قاصر است و باید اعتراف کند: «من او را با تمامی دل، جان و نیرو دوست نمی‌دارم! فکر و احساسم کاملاً متوجه خداوند نیست. قلبم فقط برای خدا نمی‌تپد، ضمیر نا خود آگاهم از عشق خدا مملو نیست و باطنم تنها متوجه خالق نمی‌باشد. من خدای پاک قادر مطلق را دوست می‌دارم ولی او را با تمام وجودم دوست نداشته‌ام؛ زیرا وقت، نیرو و پول زیادی را صرف چیزهای فانی این دنیا می‌کنم.»

خدای قادر مطلق منتظر است که ما توبه کنیم و با اشک و احترام اعتراف نماییم که در واقع خودمان بتهایی هستیم که به پرستش آنها مشغولیم؛ زیرا ما خود را با تمامی دل و با تمامی قدرت دوست می‌داریم. ما خداوند خود را که از او تمامی برکات صادر می‌شود، محبت نمی‌نماییم. گناه اصلی ما همین است.

ما مستحق غضب خدا هستیم. تنبیه ما می‌بایستی مرگ و جهنم باشد، زیرا خداوند در زندگی ما جای اول و آخر را ندارد. اگر صمیمانه توبه نکنیم، حالا و برای همیشه گمراه خواهیم شد.

خالق ما را درک می‌کند و می‌داند که ما گناهکاریم. علی‌رغم این واقعیت، او ما را محبت می‌نماید و ترک نکرده است، زیرا او پسر مریم را فرستاد تا محبت حقیقی را نسبت به خدا و انسان نشان دهد. مسیح مهم‌ترین فرمان الهی را با کمال صداقت در زندگی خود انجام داده است. او دعا می‌کرد و به پیروان خود دعای ربانی را یاد داد که می‌گوید: «ای پدر ما که در آسمانی، نام تو مقدس باد. پادشاهی تو بیاید. اراده تو، چنانکه در آسمان انجام می‌شود، بر زمین نیز به انجام رسد. نان روزانه ما را امروز به ما عطا فرما. و قرضهای ما را ببخش، چنانکه ما نیز قرضداران خود را می‌بخشیم. و ما را در آزمایش میاور، بلکه از آن شرور رهایی‌مان ده. زیرا پادشاهی و قدرت و جلال، تا ابد از آن توست. آمین» (متی ۶: ۹-۱۳).

مسیح از خود تعریف نکرد، بلکه پدر روحانی خود را که در آسمان است جلال داد و اعلام کرد: «خوراک من این است که اراده فرستنده خود را به جا آورم و کار او را به کمال رسانم» (یوحنا ۴: ۳۴).

با انجام این کار، مسیح در مورد محبت حقیقی و کاملش نسبت به خدا گواهی داد. پسر مریم، نه صوفی بود و نه تارک دنیا؛ زیرا محبتش نسبت به خدا در محبت کردن به همه مردمان، جامه عمل پوشیده و تحقق یافت. او با پای پیاده به شهرها و روستاها رفت، پدر بودن خدا را نسبت به همه کس اعلام فرمود، بیماران را شفا داد، دیو زدگان را از ارواح نا پاک آزاد کرد، مردگان را زنده نمود، گناه جهان را برداشت و برای همه ملت‌ها کفاره را مهیا ساخت تا آنان را با خدا آشتی دهد. مسیح ما را توسط کفاره منحصر به فرد خود از همه گناهان پاک می‌سازد. او به جای ما مجازات الهی را تحمل کرد تا هر که بر او ایمان آورد و خود را تسلیمش کند، زندگی جاوید یابد. او می‌خواهد ما را چنان متبدل سازد تا مانند خدای رحیم، رحم و مهربانی داشته باشیم.

بعد از اینکه مسیح پیروان خود را از گناهانشان تبرئه کرد، او روح قدوس خود را بر کسانی افاضه می‌کند که دعا می‌کنند و انتظار قدرت فیض او را می‌کشند. چنانکه پولس رسول نوشته است این روح نیک، خود محبت

خداست. «محبت خدا توسط روح القدس که به ما بخشیده شد، در دلهای ما ریخته شده است» (رومیان ۵ : ۵). این روح مقدس به ما رهنمودهای آسمانی، نور و روشنایی می بخشد تا اینکه بتوانیم خدا را با تمامی جان و با تمامی نیرو محبت کرده، او را با شادی و سرور خدمت نماییم. این روح مقدس ما را هدایت می کند تا مانند مسیح زندگی کرده و برای دیگران به درگاهش دعا کنیم. خدا به ما دستور نداده است که از احکام نا مربوط پیروی کنیم. او ما را هدایت می نماید و قدرت می بخشد تا با زندگی خود او را جشنود سازیم.

دوست عزیز، همه آیاتی را که با خط درشت نوشته شده است از بر کنید، زیرا اینها از کتاب مقدس می باشد. شما از این آیات می توانید قدرت بیابید تا خداوند را با تمام دل و فکر خود محبت نمایید. دعا کنید که خداوند روح محبت خود را در دلتان بریزد.

دوستان خود را تشویق کنید که خداوند و مردم را دوست بدانند. با دادن این نوشته به همسایگان و دوستان خود، مژده محبت خدا را به آنان برسانید. از آنان بخواهید که از این تارنما (وب سایت) و رویه (صفحه) ویژه حق جویان دیدن کنند. اگر پرسشی دارند، می توانند با ما در میان بگذارند.

Persian Christian Church

P.O Box 27525, Fresno, CA 93729

Email: PersianCC@aol.com

www.nanezendegi.com

www.youtube.com/persiancc1

Phone: 559.554.3141